

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת בשלה השעה

שירת הים

שלום ילדים יקרים,

השבת בפרשת "בשלח", נקרא על קריאת ים סוף ועל שירת הים. מדוע בני ישראל החליטו פתאום לשיר שירה לאחר קריעת ים סוף? פתאום התחשק להם לשיר?

השירה שבני ישראל שרו אינה סתם שיר. זוהי שירה של הודיה לקדוש ברוך הוא על הנסים הגדולים שהוא עשה עמם.

כאשר עם ישראל עמדו על שפת ים סוף, המצרים רדפו אחריהם ולא היה להם לאן לברוח.

אבל ה' לא שכח את עמו, ומיד עשה להם נס גדול וים סוף נקרע ובני ישראל עברו בתוכו ביבשה, בתוך הים. המצרים הרשעים נכנסו אחריהם לים, וטבעו בתוכו.

כאשר עם ישראל ראה את הנס הגדול שה' עשה לו, הוא לא שכח להודות לה' ולכן בני ישראל שרו עם משה וּבְנוֹ שירה בשמחה רבה.

תמיד צריך להודות לה' על כל הטובות שהוא עושה עמנו!

4 מוסר השכל

7 תשבץ

ערוץ מאיר לילדים

לפניות ולפרסום:

Alon@meirkids.co.il

טל': 073-2379816

פקס: 073-2379802

עורך: ישי רקנטי

למה התעכב זאב מלרדת מהאוטובוס?

התודה הגדולה שאמרת לי. מה שמך?" זו היתה תחילתה של שיחה מעניינת בין השניים, שיחה שהתמשכה בנסיעותיו הרבות של זאב בהסעה.

כך למדו להכיר זה את זה, זאב ויוסי, ולנהל שיחות בנושאים שונים. יום אחד סיפר יוסי הנהג לזאב על משפחתו והיה חשוב לו לספר שאחד מילדיו קרוב בגיל לזאב. "הייתי מאד שמח שתכירו, יש ביניכם דמיון בהתנהגות", סיים יוסי את אחת השיחות.

"אמא, אני חייב לספר לך על יוסי הנהג", אמר לזאב לאמו. "דעי לך שהוא אחד החברים הכי טובים שלי. הוא פשוט מקסים. אני מספר לו בחופשיות על הלימודים בבית הספר, מה קשה לי, על מה אני מצליח להתגבר ואילו הוא יודע להקשיב, מדי פעם גם זורק לי רעיון לפתור איזשהו קושי שהשמעתי לו וכו'".

"את יודעת, אמא, המשין זאב, שהמצב בהסעות לא מכובד בלשון המעטה. חשבתי עם

"אמא, מתי מגיעה ההסעה לשכונה שלנו?" שאל זאב את אמא שרה. "אתה הרי יודע, כל יום צריכים להזכיר לך שבשעה שבע וחצי ההסעה מגיעה לכאן?" האמת היא שזאב זכר, רק רצה איכשהו להזכיר לכולם שהוא חבר של יוסי הנהג.

סיפור החברות בין הילד זאב לנהג יוסי, מתחיל לפני מספר חודשים, בתחילת השנה. יוסי עובד בחברת הסעות המופקדת על שכונת "רוממה". מאז תחילת השנה עושה יוסי את המסלול מהשכונה לבית הספר וחזרה. הרבה ילדים נקשרו עם הזמן אליו, אך זאב - יותר מכולם. לא יפתיע אתכם אם נספר לכם שכמעט אין הסעה שבה הילדים לא מרעישים, ולעיתים גם צועקים. לזאב שלנו היה קשה עם המצב הזה והוא ניסה להשיג שקט ואוירה נעימה בהסעה, אך לא הצליח כל כך. דבר אחד הוא כן הצליח לעשות. כבר בשבוע השני של הלימודים, ניגש זאב אל יוסי בסיום הנסיעה ואמר לו "תודה". פני יוסי החווירו ממבוכה: "תודה לך ילד חמוד על

זאב לקח על עצמו גם את ניהול המסיבה. הוא חשב שבהזדמנות זו יאפשר לנציג הכתה להתנצל בפני יוסי הנהג, מבלי שהדבר יגרום למבוכה אצל החברים וגם לא אצל יוסי. לכן הוא תאם זאת מראש עם כולם.

"יוסי, אנחנו אוהבים אותך. נכון שהרעשנו בהסעות, אך לא מפני שלא כיבדנו אותך, אלא פשוט לא שמנו לב. אנחנו רוצים לבקש ממך סליחה", כך אמר נציג הכיתה.

"ילדים יקרים. אני רוצה לומר לכם משהו חשוב לחיים", השיב יוסי לילדים. "ישנה מילה אחת קטנה בגודלה אך גדולה במשמעותה והיא מסוגלת לחולל מהפכה אצל שומעיה. מילה זו היא המילה 'תודה'. אני מקווה שמהיום נאמץ אותה לאוצר המלים השימושי שלנו. נאמר תודה בכל יום להורים שלנו, נאמר תודה בכל בוקר למורים שלנו, ונאמר תודה גם לנהג האוטובוס שלנו. תודה..."

עוד שני חברים לעשות הפתעה ליוסי. יום אחד שאלתי אותו מתי יום ההולדת שלו והוא השיב לי. חשבתי לבקש ממך להכין עוגה יפה ואני והחברים נארגן מסיבה לכבודו, שבה ישתתפו כל ילדי ההסעה."

"זאב, כל הכבוד על הרעיון. מקסים!", השיבה אמו. "זה ממש מתבקש לנוכח המצב בהסעות. אין בעיה. תתקדם עם החברים שלך בארגון המסיבה ואני כבר אכין את העוגה. אני חושבת שתקיימו את המסיבה בביתנו. אני אדבר כבר עם אבא."

כשנכנס יוסי לבית של זאב ביום ההולדתו הוא ממש הופתע והתרגש: "וואו, אני לא מאמין למראה עיני! הגזמתם, חמודים". כל החברים הגיעו. המסיבה התחילה וזאב התחיל לשמוע התלחשויות. "ווי, ממש מצטער על מה שעשיתי". "גם אני. פשוט לא חשבנו מה הרעש עושה לנהג, כמה זה מפריע לו להתרכז בנסיעה ובכלל..." "מקווה שנוכל לבקש ממנו סליחה לאחר המסיבה."

המריבה המיותרת

"מה זאת אומרת?!", הדדעק יוחאי, "אני הזמנתי את העלייה כבר לפני חודש! מי החוצפן שהחליט לעקוף אותי בלי להודיע?!"

הגבאי עשה טעות וענה לשאלתו של יוחאי: "זה היה חזי... גם הוא ביקש ממני... כבר אמרתי לו שיעלה היום לעליית המפסיר..."

יוחאי לא המתין רגע, ופנה למקומו של חזי. הוא כעס מאוד והרגיש שרימו אותו. אני לא אשכח את הצעקות החזקות שהוא צעק על חזי באמצע בית הכנסת. לא אחזור על מה שהוא אמר, כי זה לא כל כך משנה וגם לא כל כך יפה...

חזי מצידו לא טמן ידו בצלחת וענה ליוחאי בצעקות רמות: "אתה רמאי! תמיד אתה גונב עליות של אנשים אחרים!". כך הוא אמר, ואני הרגשתי שהוא סתם ממציא. מעולם לא שמעתי על עלייה שיוחאי גנב למישהו. אבל ככה זה במריבות...

הצעקות המשיכו עד שיוחאי נפגע ונעלב. הוא הסתובב ויצא מבית הכנסת בכעס גדול. "לעולם לא תראו אותי כאן שוב!", אמר לפני שיצא.

חזי הרגיש מנצח. הוא פנה לגבאי והזכיר לו שוב שהוא העולה למפסיר. "עכשיו אין מתנגדים ואני העולה כמובן!", אמר.

הסיפור שלי הוא על מריבה של אנשים מבוגרים. אני מקווה שלא יצא לכם לראות מריבה כזו, אבל אני ראיתי.

זה היה לפני כמה שנים, בבית הכנסת שלנו. חזי ויוחאי היו שניים מהאנשים הקבועים בבית הכנסת. שניהם היו כבר מבוגרים, בשנות השבעים לחייהם. הם דווקא היו אנשים טובים ורגועים. עד לאותה השבת.

באותה השבת היה עומס גדול בבית הכנסת, נדמה לי שזו היתה שבת בר-מצווה של אחת המשפחות. מתפללים רבים רצו לעלות לתורה באותה השבת, ונוצר לחץ גדול על הגבאי.

אני לא יודע מי באמת קדם, אך גם חזי וגם יוחאי פנו לגבאי לפני קריאת התורה ו"הזכירו לו" שהם הזמינו כבר לפני חודש את עליית ה"מפסיר". יש להם אזכרה והם חייבים לעלות, טענו שניהם.

ראיתי את הגבאי מדבר בתחילה עם חזי ומהנהן בראשו. אחר כך הגיע אליו יוחאי והגבאי נהיה נבוך ומבולבל. "אוי... היתה לי טעות כנראה. לא שמתי לב שעליית מפסיר כבר תפוסה השבת...", אמר ליוחאי.

אבל זה לא היה הסוף של הסיפור. הסוף היה דווקא טוב. יוחאי היה בטיבו אדם טוב ורגוע, ומאוד הצטער על מה שקרה. לקראת סוף השבוע שלאחר אותה השבת, הוא קנה מתנה יפה ומהודרת והלך לביתו של חזי. הוא דפק בדלת הבית, ואשתו של חזי פתחה לו. היא כבר שמעה על מה שקרה בין חזי ליוחאי ונבהלה כשראתה את יוחאי בדלת, אך חיוכו המבוויש של יוחאי בן השבעים וחמש הרגיע אותה.

"אתה יודע, יוחאי", אמרה, "מאז השבת חזי לא נרדם בלילות. הדברים הקשים שהרב אמר לו אינם נותנים לו מנוח. אני מקווה מאוד שהוא יסכים להתפייס."

ההמשך היה מדהים. כאשר חזי ראה את יוחאי הוא לא ידע מה לעשות. ברגע הראשון הוא רצה לטרוק את הדלת, אך לבסוף התעשת ונרגע. הוא עמד מול יוחאי כמה שניות, ולפתע התקרב אליו וחייב את יוחאי חיוק גדול.

והדבר המרגש ביותר היה הסוף. חזי ויוחאי החליטו שהם יעלו יחד לקברותיהם של הוריהם, לבקש מחילה על הבושה שנגרמה בעקבות העלייה לתורה באותה השבת. כך הם עשו, וכולנו הרגשנו שזה היה התיקון הנכון למריבה המיותרת ההיא.

הגבאי לא תכנן להתווכח איתו, אבל אז קרה דבר מפתיע. היה זה רב בית הכנסת, הרב ראובן. הרב ראובן היה אדם מבוגר מאוד ונכבד ביותר. מעולם לא שמעתי אותו צועק או מתווכח, ובטח שלא ראיתי אותו מתערב במריבות של אנשים אחרים. אבל עכשיו הוא קם ממקומו, וניגש אל חזי. "כבודו לא יעלה היום לתורה", אמר בלחש.

חזי הרגיש שהוא מתפוצץ. הוא שכח מה זה "כבוד תלמידי חכמים", והתחיל להתווכח עם הרב. הרב שתק מעט, ואז הרים את קולו בצורה שמעולם לא ראיתי כמותה, וממש בצעקות אמר לו: "חזי, אתה לא תעלה היום לתורה בבית הכנסת. אני מורה לך מיד לקום ולעזוב את בית הכנסת. אל תחזור לכאן בלי יוחאי! ורק שתדע שהצער שעשית היום להוריך שנפטרו, גדול מאוד!"

הצעקות המדהימות ודבריו של הרב זעזעו את חזי מאוד והוא לא העיז לענות. הוא לקח את חפציו ויצא מבית הכנסת.

באותו רגע הרגשתי מה כוחה של מחלוקת. אנשים מבוגרים רבים ומתווכחים, ובסוף מי הרוויח? אף אחד! רק בושה יצאה להם מזה, ושניהם הפסידו את העלייה לתורה, ולמעשה גם את מקומם בבית הכנסת...

שאלות בכרשה

1. מדוע החליט פרעה לרדוף אחרי בני ישראל?
2. מי אמר למי "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון"?
3. מה עשו עמוד הענן ועמוד האש לפני קריעת ים סוף?
4. באיזה כלי נגינה השתמשה מרים הנביאה?
5. לאן הגיעו בני ישראל לאחר קריעת הים?
6. כמה מעיינות מים היו ב"אלים"?
7. על מה נאמר שהיה "דק ככפור"?

חידת חדגא: איזו הלכה בהלכות שבת נלמדה מהמון שירד במדבר?

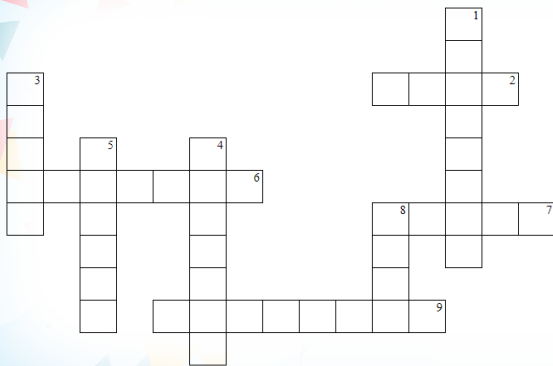
תשבץ

מאוזן

2. את עצמותיו לקחו ישראל
6. ה' ילחם לכם ואתם _____
7. מספר התמרים שהיו באלים
9. הלך לפני ישראל יומם

מאונך

1. ה' ימלוך _____
3. ויהי ידיו _____ עד בא השמש
4. ביום שיש לי לקטו _____
5. מספר כלי הרכב שלקח פרעה
8. שרה עם הנשים

חידת פולקע: האם תדעו מתי קוראים בתורה את הקטע שבסוף הפרשה?

סביב השולחן

חיימק'ה

נעמה

יונתן

נעמה: בכפרשות השבוע מספר שה' נתן לעם ישראל את הפסח, וצוה עליהם שלא ילקטו אותו בשבת.

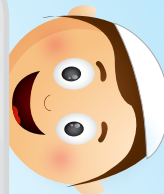
בני: נכון, אבל לא כלם שמרו את מה שה' צוה וקמה אנשים וצאו ולקטו גם בשבת. ואני לא מבין, איך יכול להיות שהיו אנשים שהעזו לעבור על מצוות ה' הרי הם ראו כל כך את יציאת מצרים וקריעת הים, אז הם בטוח מאמינים בה'. למה הם לא קימו את דבריו?!

טליה: אנחנו למדנו שהיצר הרע שלהם אמר להם לעשות את זה, למרות שמשה אמר להם לא לעשות.

נעמה: נכון מאד. בני, צריך תמיד לזכור שלאדם יש יצר הטוב ויצר הרע. יצר הטוב אומר לו את מה שאמרה אומר עכשיו: הרי ה' צוה לא לעשות, אז איך אפשר לעשות אחרת! אבל יצר הרע תמיד מנסה לשכנע את האדם לעשות מה שלא צריך... לכן תמיד צריך להזהר!

בני: הבנתי, זה נכון. עכשיו נזכרתי שאמרנו לנו בכתה עוד משהו בענין הזה. למדנו שלמעשים האדם מתרגל אפילו לדברים הכי מיוחדים שיש, והוא כבר לא מרגיש פמה זה מיוחד. לכן עם ישראל שכבר התרגל למשה רבנו ולנשים הגדולים, כבר לא כל כך הרגיש פמה זה מיוחד! לכן הם חטאו...

נעמה: אתם יודעים, מה שבני אומר זה נכון לכל אחד ואחד מאתנו. גם אנחנו למעשים מתרגלים למה שיש לנו, למשפחה ולחברים, לזה שברוך ה' יש לנו אכל ומשחקים. לכן אנחנו שוכחים למעשים להודות לה' ולהורים שלנו על מה שיש לנו. כדאי שמדי פעם נחשוב על זה, ונזכור לומר תודה...

בר

טליה

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי. מדי שבת אחרי הצהריים נעמה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא בפרשת השבוע. ואפילו לחיימק'ה הקטן לפעמים יש מה לומר...